

Při vstupu do původní smlouvy byl by na místě předpis § 14 zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. (jenž tehdy při uzavření původní smlouvy platil) i zákonů pozdějších čís. 85/1923, čís. 85/1924 a čís. 48/1925 sb. z. a n. Tento předpis vylučuje co do výše činže z ochrany nájemníků nájemní smlouvy, učiněné v době od 1. května 1922 do 31. března 1925 na určitou dobu aspoň tří let o místnostech užívaných k výdělečné činnosti, které nejsou částí bytu. Pak by pokračovatel v nájemní smlouvě nebyl právě tak chráněn, jako nebyl chráněn původní nájemce. Žalovaný líčil v odstavci III. přípravného spisu zevrubně a nabídl o tom důkaz výsledkem stran, jakým způsobem došlo ke vstupu žalujícího družstva do původní smlouvy Rudolfa O-a a tvrdil, že právě Rudolf O. a ještě jeden člen představenstva jednali za žalující družstvo. Ježto však první soud, neobíraje se tvrzenými skutečnostmi, předčasně usuzoval na novou nájemní smlouvu již z toho, co bylo nesporné, právem mu odvolací soud rozsudek zrušil pro neúplnost řízení (§ 496 první odstavec čís. 2 c. ř. s.). Teprve ve druhé řadě, kdyby totiž nebylo zjištěno, že smlouva družstva byla jen pokračováním ve smlouvě původní, došlo by k dalšímu odvolacím soudem naznačenému doplnění řízení, totiž zda se žalující družstvo nároku na vrácení přeplatku při konečném zúčtování podle tvrzení žalovaného vzdalo aspoň mlčky, zda jsou tu tedy předpoklady § 863 obč. zák. a § 20 (3) zák. o ochr. náj. o zřeknutí se nároku nikoli předem, nýbrž za dobu minulou.

Čís. 7347.

Vznesl-li při prvním roku (§ 239 c. ř. s.) před okresním soudem žalovaný námitku nepřislušnosti a soudce nařídil ihned ústní jednání, aniž došlo k usnesení, by o námitce nepřislušnosti bylo jednáno odděleně od věci hlavní, a žalovaný nedostavil se k roku, při němž se mělo jednat jak o námitce nepřislušnosti tak i ve věci samé, jde o případ § 442, druhý odstavec, c. ř. s., nikoliv o případ § 442, první odstavec, c. ř. s. Na soudu v tomto případě jest, by nejprve jednal o námitce nepřislušnosti a teprve, kdyby ji zamítl, by přikročil k vyřízení návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání.

* (Rozh. ze dne 22. září 1927, R I 795/27.)

Soud první stolice (okresní soud) vynesl rozsudek pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu s příkazem, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a vydal nový rozsudek. Důvody: První soud o žalobě ze dne 29. dubna 1927 nařídil usnesením ze dne 29. dubna 1925 první rok na 17. května 1927. Při tomto prvním roku, kterýž ovšem určen byl podle § 259 c. ř. s. ku procesním úkonům v tomto zákonném ustanovení výtčeným, vznesla žalovaná strana námitku místní nepřislušnosti prvního soudu a popřela zároveň také žalobní nárok. Usnesením ze dne 17. května 1927 vyřídil první soudce první rok tím, že ustanovil ústní přelíčení na 17.

června 1927. K tomuto jednání dostavil se pouze zástupce strany žalující. Jak ze záznamu zjištěno, založil zástupce žalující strany závěrečný list ze dne 30. prosince 1925, aby jím vyvrátil námitku žalované strany při prvním roku, týkající se místní nepříslušnosti soudu, neboť podle obsahu závěrečného listu žaloby z této smlouvy musí býti podány u příslušného soudu v Praze, jemuž se obě strany podrobují. Když první soudce přijal na soud závěrečný list, dlužno v tomto jednání žalující strany shledávati doplnění žaloby. Jde o přednes strany, o kterémž měl podle § 207, 209, 217 c. ř. s. býti sepsán jednací protokol. Ve smyslu § 442 druhý odstavec c. ř. s. měl první soudce obsah tohoto nového přednesu žalující strany sdělit opisem jednacího protokolu straně žalované. Postup prvního soudce, jenž vydal k návrhu žalující strany rozsudek pro zmeškání podle § 442, první odstavec c. ř. s., neodpovídá zákonnému předpisu. První soudce nerozhodl o námitce. Pokud jde o to, že při prvním roku popřela žalovaná strana i nárok žalobní, jest tato okolnost bez procesuálního významu. Uplatňuje za tohoto stavu věci vadnost řízení a důsledkem toho i nesprávné právní posouzení, činí tak odvolatel právem, a, protože podle § 496 čís. 2 c. ř. s. trpí řízení první stolice podstatnou vadou, jež zabránila důkladné vysvětlení a řádné posouzení rozepře, bylo napadený rozsudek zrušiti a věc podle § 496 c. ř. s. prvnímu soudu vrátiti, by dále jednal a přihlížel při rozhodnutí k útratám odvolacího řízení.

N e j v y š š í s o u d potvrdil napadené usnesení s tou opravou, že se soudu první stolice přikazuje, by dále po zákonu jednal a v novém rozhodnutí, jež učiní, přihlížel i k útratám tohoto opravného řízení.

D ů v o d y:

V tomto sporu konán byl první rok v technickém slova smyslu (§ 239 c. ř. s.), při němž žalovaný vznesl námitku místní nepříslušnosti. Na to soudce nařídil ihned ústní jednání na 17. červen 1927; k usnesení, by o námitce nepříslušnosti jednáno bylo odděleně od věci hlavní, nedošlo. Žalovaný nedostavil se dne 17. června 1927 k roku, při němž podle vyličeného stavu mělo se jednati jak o námitce tak i ve věci samé. Jde tedy o případ § 442 druhý odstavec c. ř. s., nikoli o případ § 442 první odstavec, jak žalobce neprávem míní. Soud první stolice učinil při tomto roku pouze rozsudkový záznam, aniž sepsal protokol, a vynesl hned rozsudek pro zmeškání. Správně poukazuje odvolací soud na to, že první soudce nerozhodl o námitce nepříslušnosti, a právem spatřuje v tom vadnost řízení podle § 496 čís. 2 c. ř. s.; bez předchozího rozřešení otázky příslušnosti nelze přikročiti k vyřízení sporu ve věci hlavní (§ 260 a 261 c. ř. s.). První rok v technickém slova smyslu není sice určen k jednání ve věci hlavní, takže — jak odvolací soud správně uvádí, — nemá pro spor procesuálního významu, že žalovaný popřel při prvním roku žalobní nárok ve věci samé. Za to však první rok jest výslovně určen k tomu, by při něm mohla býti ohlášena námitka nepříslušnosti soudu. Ohlásí-li žalovaný tuto námitku, provede již procesní úkon potřebný k tomu, by

námítka tato byla účinnou. Následky zmeškání, jež žalovaného stihají v řízení před sborovými soudy podle § 398 a 399 c. ř. s. a v řízení před okresními soudy podle § 442 druhý odstavec a 399 c. ř. s. týkají se pouze rozhodnutí ve věci hlavní a nikoli též rozhodnutí o námitce nepříslušnosti. Proto § 398 první odstavec dovoluje žalobci pouze navrhnouti, by byl vynesena »rozsudek pro zmeškání ve věci hlavní«, v druhém odstavci pak upravuje řízení v těch případech, kde žalovaný vznesl při prvním roku námitky uvedené v § 239 c. ř. s., a nařizuje, že jest o nich rozhodnouti a že teprve při jich zamítnutí lze vydati rozsudek pro zmeškání ve věci hlavní. Totéž nařízeno jest v § 399 druhý odstavec c. ř. s. pro případ zmeškání podle odstavce prvního téhož §. Poukázati jest na Neumannův komentář k c. ř. s. (vydání III., str. 1245 a 1246), kdež se podrobně dovozuje, že jest v případech, kde se jedna strana k dalšímu roku nedostaví, o oněch při prvním roku řádně ohlášených námitkách jednati jen se stranou se dostavivší a o nich rozhodnouti a teprve po jejich zamítnutí přikročiti k vyřízení návrhu, by vynesena byl rozsudek pro zmeškání. Ježto soud první stolice o námitce nepříslušnosti dosud nerozhodl, právem byl odvolacím soudem zrušen rozsudek pro zmeškání. Ale odvolací soud neměl věc vrátiti výslovně za tím účelem, by byl vydán »nový rozsudek«, nýbrž příkaz ve zrušovacím usnesení odvolacím soudem soudu první stolice daný má zníti správně tak, že procesní soud má dále po zákonu jednati, ježto k vydání nového rozsudku nemusí vůbec dojiti, bude-li vyhověno ohlášené námitce.

Čís. 7348.

Nejde o jednatelství bez příkazu, léčil-li kdo jiného, byv k tomu zjedнан třetí osobou.

»Věci« ve smyslu § 1041 obč. zák. jest vše, co může býti předmětem práva, tudíž také věci nehmotné. Spadá sem zejména osobní námaha, práce, již bylo v něčí prospěch použito.

(Rozh. ze dne 22. září 1927, R I 808/27.)

Žalující lékař léčil žalovanou z úrazu, jež utrpěla, byvši přejeta automobilem. Žalobě o zaplacení lékařského honoráře procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvod y: Žalovaná Anna E-ová sloužila u své sestřenice Terezie T-ové, rolnice v S., jako služka, a byla proto podle dopisu zemědělské nemocenské pojišťovny v P. členkou této pojišťovny, pokud se týče okresní nemocenské pokladny zemědělské v P. Dne 21. října 1925 byla žalovaná povalena automobilem továrníka Františka H-a a utrpěla při tom zranění na hlavě, hrudníku, horních i dolních končetinách. Byla automobilem H-a dopravena před dům žalobce a odtud na žalobcův podnět do svého bytu u zaměstnavatelky Františky T-ové, kde ležela z počátku v úplném bezvědomí a byla upoutána na